

výnosu § 4 stanoví, že jest i při započtení let pomocnických a oficiantských do pense použití — bylo na Slovensku uvedeno ve známost. Z toho plyne, že nař. č. 20/1914 nabylo na soudce na Slovensku činné, tedy i pro st-le, dnem 1. května 1920 účinnosti.

Nařízení toto upravuje svým obsahem, jak také z nadpisu jeho patrně, toliko započítání státních služeb pomocných pro zaopatření státních úředníků, nevztahuje se tedy na započítání doby ztrávené ve službách soukromých. Proto nemůže st-l z nař. č. 20 z roku 1914 dovozovati nárok, aby mu započtena byla do pense služba, kterou konal od 1. září 1894 do 2. srpna 1898 jako písař v advokátní kanceláři, tedy ve službě soukromé. Může tedy předpisů zmíněného nař. použito býti v případě tomto toliko pro posouzení nároku st-lem uplatněného na započtení jeho státní služby pomocné.

Podle § 2, odst. 7 nař. č. 20 ř. z. z roku 1914 jest započtení pomocné služby státní pro výměru výslužného státních úředníků závislým od včasné přihlášky. Lhůta k přihlášce činí jeden rok a to pro úředníky, v době vydání nařízení již ustanovené, ode dne účinnosti tohoto nařízení, a pro ty, kteří po tomto dni jmenování budou úředníky, ode dne nastoupení služby jako úředník. Pro úředníky, kteří byli zaměstnanci býv. státu uherského a stali se čl. státními úředníky ve smyslu zák. z 15. dubna 1920 č. 270 Sb. (§ 7) dnem 1. května 1920, dlužno lhůtu jedno-roční čítati od 1. května 1920 tak, že končila dnem 30. dubna 1921. Ze spisů vychází na jevo, že st-l podal přihlášku o započtení služby, kterou ztrávil jako diurnista v době od 24. září 1893 do 1. září 1894 u okr. soudu v V., dne 1. prosince 1923 po uplynutí posléz zmíněné lhůty. Když žal. úřad napadeným výrokem vyslovil, že k přihlášce st-lově jako opožděné nemůže přihlédnouti, jest výrok jeho v souhlasu se zákonem.

Za tohoto stavu věci není třeba zabývat se otázkou, jaký vliv snad má na projednávaný nárok st-lův okolnost, že byl dán pouze na dočasný odpočinek.

Těmito úvahami vyvráceny jsou veškeré námitky stížnosti, která byla proto jakožto bezdůvodná zamítnuta.

Č. 4638.

Administrativní řízení. — Vyvlastnění: Pachtýř pozemku vyvlastněného podle zák. o stav. ruchu, jehož právo pachtovní není v pozemkové knize zapsáno, není legitimován k rekursu do vyvlastňovacího nálezu.

(Nález ze dne 23. dubna 1925 č. 1578).

V ě c: Jan M. v B. proti zemské správě politické v Praze stran legitimace rekursní v řízení vyvlastňovacím.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Osp v J. vyslovila nálezem z 3. října 1923 dle zák. z 25. ledna 1923 č. 35 Sb. vyvlastnění pozemku . . . patřícího obci B. pro Jaroslava St. ke stavbě rodinného domku. Z tohoto nálezu odvolal se pachtýř vyvlastněného pozemku Jan M. Odvolání bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodu, že Jan M. nemá věcného práva a jako pouhý

pachtýř není legitimován k podání odvolání z vyvlastňovacího nálezu co do otázky přípustnosti vyvlastnění, nýbrž mohl by vyvlastňovací nález bráti v odpor pouze potud, pokud se týče otázky náhrady škody, jež mu vyvlastněním vznikla. V odpor vzatý nález však o vyvlastňovací náhradě nerozhodl, nýbrž vyhradil rozhodnutí této otázky době pozdější.

O stížnosti podané Janem M. do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Mezi stranami není sporu o tom, že st-1 jest pachtýřem vyvlastněného pozemku a že pachtovní právo jeho není v knihách pozemkových zapsáno. Má tedy st-1 vůči vlastníku pouze osobní nárok rázu obligačního, aby mu užívání vyvlastněného pozemku bylo přenecháno (§ 1090 o. z. o.). Na základě takového oprávnění nemohl by se st-1 brániti proti dobrovolnému zcizení pachtovního předmětu a musil by ustoupiti novému vlastníku, třeba pachtovní lhůta dosud neuplynula, neboť právo jeho proti zcizení pachtovního předmětu zákonem chráněno není (§ 1120 o. z. o.). Nemůže-li se pachtýř brániti proti dobrovolnému zcizení, tím méně se může brániti proti zcizení nucenému, jež se děje v zájmu veřejném, t. j. proti vyvlastnění. Ze svého práva pachtovního samotného nemůže tedy st-1 dovozovati pro sebe nějaký právní nárok na to, aby předmět vyvlastněn nebyl. Zákon o stavebním ruchu rovněž nárok takový mu nedává; nemá-li však pachtýř nároku na to, aby předmět pachtovní zůstal zachován dosavadnímu vlastníku, pak není zájemníkem ve smyslu § 5 cit. zák. a nemůže se proti vyvlastnění brániti. Právem mu tedy žal. úřad odepřel legitimaci odvolati se proti vyvlastnění samému.

Zda by st-1 mohl vystoupiti ve vyvlastňovacím řízení jako zájemník v příčině svých požadavků na náhradu škody, nemusil soud zkoumati, ježto v daném případě nešlo o otázku odškodnění, nýbrž pouze o přípustnost vyvlastnění samého.

Z těchto důvodů bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4639.

Státní zaměstnanci: Civilní státní úředník, který — byv dříve důstojníkem z povolání a pak smluvním úředníkem — se stal úředníkem pragmatikálním teprve po 1. září 1919, nemá nároku na započtení válečných pololetí z doby odsloužené jako důstojník, a to ani podle nař. 666/1920 a zák. č. 195/1920, ani podle nař. 165/22.

(Nález ze dne 23. dubna 1925 č. 7763).

Prejudikatura: částečně jinak Boh. 1188 adm.

Věc: Václav H. v Košicích proti ministerstvu vnitra stran propočtení služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody. St-1 sloužil jako důstojník z povolání od 15. srpna 1897 do 28. října 1918 v býv. armádě rakouské a od 29. října 1918 do 31. prosince 1919 v armádě čsl., načež od 9. března 1921 byl smluvním úředníkem stráže bezpečnosti na Slovensku až do 22. prosince 1922,